

PASSIONSSÖNDAGEN

JUDICA

Text Joh 8: 30-45. Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesus hade under sin treåriga offentliga verksamhetsperiod flera stridssamtal med judarna, särskilt fariséerna. Det vi läser om idag är ett av de allra skarpaste samtalen. Fiendskapen hade spetsats till, och det fanns redan ledande personer i Jerusalem som var inriktade på att döda Jesus (Joh. 7:19, 25).

Nu hände det faktiskt, läser vi alldeles i början av vår predikotext, att en del judar hade satt sin tro till Honom. Det visar sig dock ganska snart att denna tilltro inte var särskilt djupgående. Jesus förstod att de inte hade den rätta insikten. Framför allt saknade de den rätta insikten om sig själva. De trodde att de var Guds fria barn, men de var slavar under synden och döden.

KVALITET OCH SANNING BÄTTRE ÄN KVANTITET OCH FÖRLJUGENHET

Det är intressant att se hur Jesus bemöter dem. Hans handlande är något vi kan dra lärdom av när det gäller vårt bemötande av människor. Jesus visste alltså att dessa människor saknade den rätta insikten och att de levde i självbedrägeri. Ändå hade de visat intresse för Hans undervisning och satt tilltro till Honom. Nu skulle man ju kunna tänka sig att Jesus ville skaffa sig en numerärt stor lärjungaskara och till varje pris behålla sina åhörare, att Han därför skulle smeka dem medhårs, bekräfta dem i deras falska föreställningar och inte säga dem sanningen, eftersom denna skulle stöta bort dem. Men hellre än att ha dem kvar hos sig på falska grunder, talade Han utan omsvep om sanningen för dem. Han sade att de inte var fria, men att om de fortsatte att lyssna till Hans undervisning skulle de *bli* fria. ”Om ni förblir i mitt ord”, sade Han, ”är ni *verkligen* mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria” (Joh. 8:32).

Genom dessa ord byggs åhörarnas fiendskap mot Jesus upp. Jesus förstod redan tidigt i samtalet att de ville döda Honom (Joh. 8:40). De förnekade att de var slavar, men Jesus stod på sig och då påstod de att Han hade en ond ande (Joh. 8:48). Konflikten trappas upp ytterligare och när Jesus säger att Han är *Jag är* tog de upp stenar för att döda Honom (Joh. 8:59).

Den lärdom vi kan dra av detta är att även vi som församling skall säga människorna sanningen. Inom stora delar av kristenheten har man istället undersökt vad människor i allmänhet *vill* höra och så säger man dem detta för att försöka, ibland framgångsrikt, vinna medlemstillväxt. Synden, Guds heliga lag och helvetet tystas ned eftersom sådant skrämmer människor från kyrkorna. Ger man istället människorna vad de vill ha så blir de intresserade av kristen tro, menar man. Kyrklig framgång mäts kvantitativt. Ju fler människor en församling lyckas locka till sig, desto bättre. Men istället för att vinna världsmänniskorna förlorar man kristendomen. Det var inte de låga trösklarna och likställigheten med världen som kännetecknade de första kristna församlingarna. Det var istället det alldeles annorlunda som lockade människor som var trötta på och flydde ett liv i världen. De första kristna församlingarna var heliga, d.v.s.

avskilda, från världen. Det gick en skarp och tydlig gräns mellan församlingen och världen, så att skillnaden mellan Guds och djävulens rike blev tydlig.

Som vi ser i dagens evangelium strävade inte heller Jesus efter att anpassa budskapet så att fler skulle följa Honom. Istället sade Han dem som det var, sanningen, och så fick de som var intresserade av sanningen vara kvar hos Honom. Kvaliteten i budskapet och den kristna gemenskapen var för Jesus viktigare än kvantiteten på skaran av åhörare och följeslagare. Så borde det också vara i alla kristna församlingar. Hellre en liten skara som samlas kring Guds rena och klara Ord än en stor skara som samlas kring människotankar framförda under kristen täckmantel.

DE OTROENDE ÄR AV DJÄVULEN

Jesu ord till sina åhörare, som från börjat lyssnat till Honom, men som mer och mer blev Hans fiender, var synnerligen hårda. ”Ni har djävulen till er fader”, sade Han. Detta var raka motsatsen till deras egen uppfattning om sig själva. De trodde att de hade Gud till Fader, ”vi har bara *en* fader, Gud”, sade de. Stackars människor! Ingen är så blind som den som är blind men tror sig kunna se. Därför var de långt borta från frälsningen. De behövde omvändas, men de trodde sig vara Abrahams fria barn och att de därför var bortom all fara.

Denna andliga blindhet, denna andliga död och detta främlingskap för Gud är medfött och gemensamt för hela människosläktet (se *Augsburgska bekännelsen* art. II, SKB, s 57). Detta är en svärsmält sanning. Människan vill i allmänhet inte kännas vid en sådan dystert, ja nattsvart människosyn. Men efter syndafallet är hela människosläktet fördärvat i grund. Även om människan kan göra gott på det världsliga planet i samhället förmår hon på det andliga området inget gott. Det går inte att göra något gott av människonaturen inför Gud. Den gamla människan kan inte förädlas, köttet kan inte poleras till en duglig och vacker sten i det andliga husbygge som är Kristi kropp, kyrkan. Det går inte att bygga något gott av människomaterialet. Människonaturen är som murket trä och passar bättre för helvetets eld. Denna fördärvade natur går i arv från generation till generation. Jesus säger att det som är fött av köttet är kött (Joh. 3:6). Köttet är den gamla människan, den naturliga människans medfödda fiendskap mot Gud.

Eftersom det var djävulen som i syndafallet lyckades föra Adam och Eva, och genom dem hela mänskligheten, ut på en färd mot fördärv och död, kallar Jesus honom i predikotextens stridssamtal för en mördare, och att han varit detta från början (v 44), d.v.s. redan i Eden.

GUDS ORDS SANNING BEFRIAR

När djävulen kommer med sina anklagelser och vållar oro i våra samveten skall vi svara honom med Guds ord: ”Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner. [---] Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom. 8:33, 38-39). Jesus har inte bara löst oss från djävulens anklagelser utan även från Guds lags anklagelser. Eftersom Jesus levde ett fullkomligt liv i vårt ställe, kan vi träda fram inför Guds tron rena och fläckfria. ”För dem som är i Kristus Jesus finns ingen fördömelse” (Rom. 8:1).

Eftersom djävulens främsta vapen mot oss är den synd vi har begått, besegrade Jesus djävulen på korset då Han tog all vår synd på sig och dog i vårt ställe. Då uppfylldes profetian om kvinnans säd som skulle söndertrampa ormens huvud (1 Mos. 3:5). I och med att syndens skuld utplånades förlorade djävulen alla anklagelsepunkter. Där evangeliet om syndernas förlåtelse genom Jesu försoning predikas och mottas i troende hjärtan är satan bunden andligt sett. Genom syndafallet hamnade vi i syndens, dödens och djävulens våld. Men Jesus har kommit för att lösa oss. Till sina motståndare sade Jesus i det stridssamtal vi idag har som predikotext: ”Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria” (v 36). Jesus ville lösa också dem, befria dem ur djävulens våld, men de ville inte lyssna till Honom längre.

Det är bara genom att förbli i Ordet som vi bevaras och kommer säkert fram till vårt mål för evigheten. Jesus sade: ”Den som är av Gud lyssnar till Guds ord” (Joh. 8:47). Så oerhört viktigt därför att vi alla, var och en, dagligen lever av Ordet som utgår från Guds mun. Det är vår färdkost på vägen till vårt himmelska Kanaan. Åter vi det blir vi inte efter på vägen utan är Jesu sanna lärjungar.

Amen.